

Krudynak valamikor is, valahol. A szerkesztőségekben pedig anekdoták keltek szárnyra róla, élő és akkor születő legendák — kilencfogásos vacsoramenukról, emlékezetes kártyacsatákról, utazásokról, nők-ről, futtatásokról. Az 1913-az siófoki galopp 1000 arany koronás diadaláról szóló kis történetért főszerkesztőm kemény 20 pengővel futalmazott. Pethő Sándor és Kárpáti Aurél vezércikkben bucsuzott Szindbádtól, akit aztán tizenkét primás kísért el hegedűszavával a gyertyafényes ravattaltól a Kerepesi temető sirjáig. És milyen bőkezű is az élet! Nem voltunk annyian, mint ahányan most rajonganak érte, az álmodozó Szindbádjért.

(sz.j.)

EGY CSENDES ÉVFORDULÓ

Az évforduló azért csendes, mert nem kerek: 43 éve, 1933. május 12-re fordulóra halt meg Krudy Gyula. Az akkori Templom utca 15. számú (ma Dugovits Titusz tér) földszintes ház utcai szobájában hunyta le örökre a szemét, az orvosi vélemény szerint már világos hajnalban. Ágyánál a gyertya, szinte jelképesen, csonkig égett és ha riporter emlékezetem nem csal, az ágy mellett, a halottnak még a kezügyében, a Szentivánéji álom könyvecskéje hevert. Bakos Ákossal, egyik későbbi szerkesztőmmel, elsőként érkeztünk az ütött-vert földszintes házhoz. És ma is világos bennem a kép: Bakos első szava ez volt, „Olyan szép, mint életében...” Ugyszólván „gyerek” voltam, a szakma buzgó fiatalja, mégsem jegyeztem semmit a körülményekről, mert akkora volt az esemény súlya, hogy biztonságosabbnak tűnt az élményt emlékezetembe vésni. Győri Parádi Józsi Krudy utolsó cigányprimása hozta a hírt, hogy „meghalt a Nagyur.” Józsi a híres nyiregyházi Benczi Gyulánál tanulta a vonókezelést és kísérgette Krudyt lóversenyre és fiákeren, miként ama nyírségi Pistóli urat a cigányai. Aznap viszont letette a vonót, úgy, mint a többi híresség, Magyar Imre, Bura meg a nyiregyházai Sárai, és mindenki, aki játszott